

Kėnepla

MANO GYVENIMAS SU IS

MARLO DONATO PARMELEE

Alma littera

Ižanga

2007-ųjų liepos dvidešimt trečia, pirmadienis, dešimta valanda ryto. Aš visiškai viena sėdžiu pačios seniausios Londono ligoninės laukiamajame. Kambarys nesuprasi kokios niūrios spalvos. Nors ir puikiai nusimanau apie spalvas ir atspalvius, vis tiek negaliu tiksliai pasakyti, kokia ji. Lubos velniškai senos ir ant jų matyti gal prieš šimtą metų atsiradusios vandens dėmės. Įdomu, kiek žmonių yra čia sėdėję iki manęs? Mano galvoje mintys gena viena kitą ir aš vis kartoju: *Ilgiau nebeištversiu.*

Mano pūslė pilna ir jau tuoj sprogs. Jaučiu, kad bet kurią akimirką galiu apsisisioti. Mane erzina akvariumas, prie kurio kaip tyčia sumaniau atsisėsti. Nors ir taip nepakeliamai sunku matyti iš filtro kylančius burbuliukus ir girdėti vandens čiurlenimą, prie burbuliuojančio akvariumo keliamų kančių dar prisideda ir užrašas ant

Marlo Donato Parmelee

sienos „Tualetai“ su nedidele rodykle, nukreipta tolyn į koridorių.

Tualetas visai čia pat, tik už sienos mano dešinėje. Pažiūrėjus į tuščią litrinį vandens butelį rankose, man ima prakaituoti delnai. Paklaikysiu žvilgsniu dairausi gydytojo, ir man pavyksta atkreipti į save seselės dėmesį.

– Atleiskite, – lemenu vos girdimu balsu, kuris, regis, nebešanašus į manąjį. – Atleiskite, aš...

Seselė lyg ir nori man kažką sakyti, bet staiga jos dėmesį patraukia pro duris neįgaliojo vežimėliu įriedėjęs pacientas. Seselės žvilgsnis nuo manęs nukrypsta į tą naują žmogų.

Kaip, po velnių, aš čia atsidūriau? – galvoju. *Kaip dabar atrodau?* Pasižiūriu į savo atvaizdą akvariumo stikle. Mintyse perbėgu savo išvaizdą: plaukai sušukuoti – taip; akys padažytos – taip; raudonu lūpdažiu perbraukta – taip; pūslė tuoj sprogs – eina šikt.

Per vieną akimirksnį priimu kardinalų, mano gyvenimo būdai įprastinį sprendimą. Pakylu nuo kėdės ir visu greičiu, kiek tik leidžia manieji *Gucci* aukštakulniai ir kerėpliška eigastis, pasileidžiu į tualetą. Dieve, koks palengvėjimas, kai pradedu sisioti! Dar niekada nėra buvę taip gera! Grįžtu į savo vietą, jausdama didžiulį pasitenkinimą, o netrukus ir kalnę.

Matot, šiandien man negalima šlapintis – kol kas. Atvykau tirti ultragarsu šlapimo pūslės ir inkstų. Turėjau iš-

gerti litrą vandens, nesišlapinti ir laukti, kol pakvies gydytojas, apžiūrės, nusives į tamsų kambarėlį ir peršvies mano pūslę.

Tik tada galėsiu nusišlapinti, o paskui ir vėl eisim į tamsų kambarėlį dar kartą apžiūrėti mano pūslės. Tyrimo esmė: išsiaiškinti, kaip išsytuština pūslė, ar nelieka joje šlapimo.

O dabar aš nulėkiau į tualetą ir viską sugadinau. Gydytojas tuoj ateis ir turėsiu jam prisipažinti, ką padariau. Nejučia pradedu tyliai juoktis. Visi kiti pacientai, regis, dėl šlapimo laikymo neturi jokių problemų, be to, jie visi bene dvigubai už mane vyresni!

Iš kabineto išeina daktaras Hogartas ir taria man:

– Na, Marla, ar jau pasirengusi?

– Aš labai bloga pacientė, daktare, – atsakau įdėmiai žvelgdama jam į akis ir meldama atleidimo.

Jis iš karto sumoja, kas atsitiko.

– Nusišlapinot?

– Taip, – prisipažįstu. Tolygu prisipažinti kaltę policijos pareigūnui. – Nebeištverčiau, – sakau jam. – Būčiau privariusi į kelnes.

– Ką gi, – užjaučiamai taria jis. – Išgerkite dar vandens ir aš ateisiu jūsų pasiimti po dvidešimties minučių.

– Gerai. Man užteks ir penkiolikos, – sakau jam ir palydžiu akimis nueinantį koridoriumi. Kol mano pūslė vėl sparčiai pilnėja, aš pradedu galvoti apie kitus dalykus, kad tik pabėgčiau nuo esamos situacijos.

Prisimenu laikus, kai dirbau Niujorke. Vieną dieną, pamenu, lėkiau Penktuoju aveniu su vienkartinium puodeliu karamelinės *macchiato* kavos iš *Starbucks* kavinės vienoje rankoje ir *Chanel* rankinuku kitoje, ant nosies didžiuliai *Jackie-O* akiniai nuo saulės, staiga mane sustabdė kažkokia japonė ir paprašė pozuoti *JJ* žurnalui.

– Jūs labai dailiai atrodote! – pagyrė. – Galima jus fotografuoti japoniškam žurnalui? – paklausė ji ir parodė į japoną su didžiuliu fotoaparatu.

– *Hai*, – atsakiau aš jai japoniškai, prisiminusi keletą žodžių, kuriuos išmokau dirbdama *Chanel* drabužių salone Penkiasdešimt septintojoje gatvėje. – Deja, galiu jums skirti tik *choto mate* (vieną minutėlę), – įspėjau ir ėmiau pozuoti fotografui, o moteris tuo metu man aiškino, kaip atsistoti. Mus apspito grupė turistų ir smalsiai spoksojo, kas čia vyksta.

Tyliai nusijuokiu ir pažvelgiu į akvariumą. Aš jau nebeatrodo kaip ta mergina iš nuotraukos *JJ* žurnalui. Bet ir nė kiek ne blogiau. Kai kas galėtų ginčytis, kad netgi geriau. Mano vyras tikriausiai irgi taip galvoja. Gal aš ir pati būčiau tokios nuomonės, jei ne daugybė raudonų dėmių, nusėjusių visą mano kūną. Jos liko po trijų šimtų trisdešimt penkių injekcijų, kurias per pastaruosius dvejus metus suvariau sau į kūną.

Atsidūstu. Ne, aš tikrai nebepanaši į tą merginą. *Negaliu* būti į ją panaši. Juolab po to, kai tiek daug visko atsitiko.

Kai teko kone ropom kėblinti iš metro stoties galvojant, kad jau mirštu. Kai daugybę kartų pasilenkus prie kokios nors garsenybės kojų ir primerkus vieną nieko nematančią akį apgraibom daigstyti kelnių palankus. Kai turėjau per vieną savaitę klupinėdama ir griuvinėdama aplėkti Londoną, Paryžių, Majamį ir Niujorką. Kai su savo grupe grojau ir dainavau Trafalgaro aikštėje: įsivaizduokite – Trafalgaro aikštėje! Kai per vienus metus teko net viešai rodytis televizijoje ir kalbėti radijuje. Kai man buvo nustatyta diagnozė.

Ne, aš jau nebe ta, kokia buvau anksčiau, galvoju sau. Darsyk pažvelgiu į akvariumo stiklą ir nusišypsau savo atvaizdui jame. Dabar aš esu visu kuo geresnė. Daug geresnė. Mano mintis nutraukia daktaras Hogartas. Jis duoda ženklą, kad tuoj mane iškvies. Man tai pakelia nuotaiką, nes jau išmaukiau tris puodelius vandens iš laukiamajame stovinčio geriamojo vandens bakelio ir mano pūslė vėl pritvinkusi iki sprogo ribos. Daktaras Hogartas labai mielas žmogus. Man tenka susidurti su daug malonių gydytojų. Aš vaikštau pas gydytojus, ir taškas. Dažniausiai pas įvairių sričių specialistus: neurologus, urologus, oftalmologus ir taip toliau. Dieve, aš apeinu daugiau daktarų nei kokia nukaršusi senutė.

Man dabar tik trisdešimt penkeri, ir jeigu prieš kelerius metus būtumėte manęs paklausę, kaip įsivaizduoju savo gyvenimą, tikrai nebūčiau prakalbusi apie nesiliaujantį bė-

Marlo Donato Parmelee

giojimą po didžiąsias Londono ligonines. Jeigu prieš trejus metus man būtumėte pasakę, kad turėsiu staiga išvykti iš savo namų Long Ailande, Niujorke, ir lėkti paskui savo svajonę į Londoną Anglijoje, būčiau atsakiusi: „Oho! Čia tai bent!“ Jeigu dar būtumėte pridūrę: „Ir dar turėsi nuolat badyti sau užpakalį, kad sulėtintum nepagydomos ligos, kuria ten susirgsi, eigą“, – aš būčiau atsakiusi: „Eina š...“

Mano pavardė – Marla Donato-Parmeli. Aš sergu išsėtine skleroze (sutrumpintai IS). Mano istorija unikali kaip ir pavardė, bet kartu yra ir viena iš dviejų su puse milijonų žmonių istorijų visame pasaulyje. Mano istorija – tai pasakojimas apie kelionę kelionėje. Matot, prieš trejus metus aš leidausi kelionėn į svečių šalį su nauja kultūra ir kitokiu gyvenimu. Bet tada dar nežinojau, kad tuo pat metu leisiuosi ir į dar vieną – pačią nuostabiausią ir pačią įspūdingiausią – kelionę į save.